

Melanie Harlow

Ignite

Cloverleigh Farms Next Generation-serie

Dex

‘Papa,’ fluisterde een zacht stemmetje.

Ik lag volledig stil en hield mijn ogen gesloten. Mijn wekker ging om zes uur en hij was nog niet afgegaan, maar mijn dochters waren al zeker twintig minuten wakker. Ik hoorde ze kletsen door de flinterdunne muur die mijn slaapkamer scheidde van de kamer die zij deelden in mijn waardeloze appartement. Ze waren nu hun favoriete spel aan het spelen, wat inhield dat ze naast me stonden, terwijl ik sliep en zij allerlei onzin over me vertelden.

‘Papa.’ Het stemmetje klonk nu wat luider en ik herkende het: het was mijn vijfjarige dochter Luna. ‘We hoorden je snurken.’

Ik deed nog steeds alsof ik sliep.

(En even voor de duidelijkheid: ik snurk verdomme niet.)

‘Papa ziet er altijd zo grappig uit als hij slaapt.’ Luna was al begonnen met haar spelletje. ‘Vind je niet?’

‘Ja.’ Dat was Hallie, mijn negenjarige dochter. ‘Hij trekt chagrijnige gezichten.’

‘En hij maakt rare ademgeluiden.’

‘Ja. En hij is zo behaard.’

‘Papa is niet zó erg behaard,’ fluisterde Luna defensief. ‘Alleen hier een beetje.’

Aangezien de dekens tot mijn middel reikten, vermoedde ik dat haar kleine vinger naar mijn borstkas wees, al maakten

ze me ook vaak belachelijk om mijn behaarde benen of de stoppels op mijn kaaklijn.

‘Ja, maar heb je zijn oksels al eens gezien?’ vroeg Hallie. ‘Die zijn echt mégabehaard.’

Gewoon om een beetje met ze te sollen, legde ik een arm boven mijn hoofd, waardoor een oksel vol in het zicht kwam.

‘Ieuw.’ Luna giechelde. ‘Je hebt gelijk. Wat vies.’

‘Ik wil nooit een tattoo,’ kondigde Hallie aan. De meisjes waren zowel gefascineerd als verafschuwd door de inkt op mijn biceps.

‘Ik ook niet.’

‘Waarom zou je iemand anders op je laten teken met een nááld?’

‘Ik weet het niet.’

‘Je kunt ook gewoon een watervaste stift gebruiken en dan doet het geen pijn.’

‘Dat is een goed idee,’ zei Luna enthousiast. ‘Laten we dat strakjes bij elkaar doen.’

Ik stond op het punt om overeind te komen en hun te vertellen dat ze absoluut geen tattoos met watervaste stift gingen zetten onder mijn toezicht – ik hoorde in mijn hoofd al hoe hun moeder naar me zou schreeuwen – toen Hallie zei: ‘Laten we hem prikken.’

Een van hen prikte met een dun vingertje tegen mijn ribben.

‘Grr.’ Ik gromde lang en laag en ik opende één oog. ‘Wie heeft de beer geprikt?’

‘Zij was het.’ Naast mijn bed stonden ze beiden naar elkaar te wijzen.

Het licht van de hal scheen achter hen en verlichtte hun warrige haar en hun zomerse nachthemden. Die van Hallie was bedrukt met uilen en Luna’s hemd had een eenhoorn op de voorkant. Ik kon hun voeten niet zien, maar ik wist dat Luna blote voeten had en dat Hallie sokken droeg, omdat ze

er niet tegen kon om niets aan haar voeten te hebben, zelfs niet als het zomer was.

‘Wat willen jullie?’ Ik pakte het dekbed en trok het over mijn hoofd. ‘Ik hou een winterslaap.’

‘Maar het is helemaal geen winter, papa,’ zei Hallie. ‘Het is augustus. Je bent gewoon aan het slapen.’

‘Echt waar?’ vroeg ik vanonder de deken.

‘Nou, je wás aan het slapen.’

‘Weet je waarom?’ Ik kwam onder de deken uit en reikte naar het nachtkastje om mijn telefoon te pakken, waarna ik op het scherm tikte. ‘Omdat het nog niet eens fucking vijf uur is, en normale mensen slapen nog op dit tijdstip.’

‘Mama zegt dat je dat woord niet mag zeggen als wij erbij zijn,’ herinnert Hallie me.

‘Mama is verdomme niet hier.’ Eraan denken om niet te vloeken was een hele opgave na twaalf jaar in de marine te hebben gediend, iets wat mijn ex niet zo kon waarderen.

‘Kunnen we nu opstaan, papa?’ Luna trok ongeduldig aan de dekens.

‘Nee. Ik stond niet eens zo vroeg op als ik een bootcamp had.’

‘Maar we kunnen niet slapen.’ Luna sprong op mijn bed, klom over me heen en kroop onder de dekens.

‘Waarom niet?’

‘We zijn te enthousiast over het nieuwe huis.’

‘O.’ Ik was ook enthousiast over de verhuizing die vandaag op de planning stond, want ik heb dit appartement nooit fijn gevonden. Ondanks het feit dat het de *Luxury Harbor Complex* heette, was deze plek niet luxueus, noch lag het dicht bij een haven.

Maar ik had niet veel tijd om te kiezen toen ik naar een nieuwe woning zocht, nadat Naomi me twee jaar geleden vroeg om te vertrekken. Het enige wat ik wilde was een plek die dicht bij de basisschool lag, iets wat ik me kon veroorlo-

ven en een plek die niet te ver weg was van de brandweerka-
zerne waar ik werkte. Zodra ik was ingetrokken ben ik me-
teen begonnen met sparen voor een andere woning.

De nieuwe plek was niet groot qua afmeting, maar het was
een hoekwoning, het was ruimer dan het appartement en de
omgeving was veel beter. Er lag een grasveldje achter waar de
meiden konden spelen, een park op loopafstand en een
zwembad. We zouden twee badkamers krijgen, een garage en
ik zou geen overlast meer hebben van andermans discussies,
toiletbezoeken of het geluid van de tv die door de muren heen
klonk.

Was dat genoeg om goed te maken dat ze voor de rest van
hun kindertijd heen en weer moesten reizen tussen twee lo-
caties? Of dat ze zich af moesten vragen waarom hun moeder
en vader niet meer van elkaar hielden? Of om de herinnerin-
gen aan alle ruzies uit hun geheugen te wissen?

Waarschijnlijk niet.

Maar het was wel min of meer een nieuw begin, een perma-
nente plek die ze hun thuis konden noemen en een kans voor
mij om te bewijzen dat ik de lieve vader was die ik graag wilde
zijn.

Dat was voor mij genoeg.

‘Luister, meiden.’ Ik geeuwde luid. ‘Verhuizen naar een
nieuwe plek is spannend, maar ik beloof jullie dat het nog net
zo spannend zal zijn als de zon eenmaal op is gekomen, dus
laten we proberen om onze ogen nog even te sluiten.’

Hallie klom ook in het bed, ze dwong me om meer naar het
midden te schuiven, zodat er plek was voor hen allebei. ‘Mo-
gen we hier slapen?’

‘Heb ik een keuze?’

‘Nee.’

‘Dan denk ik dat jullie er wel bij kunnen liggen. Maar doe
eerst even het licht in de hal uit.’

Hallie krabbelde plichtsgetrouw uit bed, deed het licht uit

en snelde toen terug om onder de dekens te kruipen.

‘En jullie moeten wel echt gaan slapen, oké? Niet praten,’ beval ik.

‘Oké.’

Ik ging op mijn rug liggen en sloot mijn ogen, wetende dat de stilte niet lang zou duren. Er waren nog geen tien seconden verstreken toen Luna begon te praten.

‘Papa, mogen we vandaag alsjeblieft in de truck rijden?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat we daar geen tijd voor hebben. Jullie kunnen bij tante Bree blijven met jullie neefjes, terwijl oom Justin en ik alle grote spullen verhuizen.’

‘En nadat alle grote spullen zijn verhuisd?’ vroeg Luna hoopvol.

‘We zullen zien. Ga slapen.’

Het was makkelijk geweest om te verhuizen als de meiden niet hier waren, maar het liep nou eenmaal zo en ik weigerde om mijn tijd met hen in te leveren. Met mijn werkschema – ik draai diensten van vierentwintig uur en heb dan drie dagen vrij – en de voogdijregeling betekende dit dat ik ze slechts twee dagen per week had, en die dagen verschoven voortdurend.

Naomi was bereid om flexibel te zijn, maar aangezien zij haar werkafspraken in de salon had aangepast op mijn werkschema, had ik haar beloofd dat ik geen wijzigingen meer zou aanbrengen als de maand eenmaal begon. Al weerhield dat haar er niet van om tijdens mijn dagen voortdurend te zeuren over dingen die ik volgens haar niet aan zou kunnen, zoals Luna’s notenallergie, Hallies compulsieve neigingen of geplande afspraken.

‘We brengen onze spullen en dan slapen we vannacht in onze nieuwe bedden, toch?’ drong Hallie aan.

‘Ja.’ Fronsend herinnerde ik me dat er vanavond nog iets

was wat ik moest doen: mijn gezicht laten zien op het verlovingsfeest van Chip Carswell, mijn beste vriend van highschool.

Als het om iemand anders ging had ik het afgezegd, maar ik had Chip al jaren niet meer gezien en hij was slechts één avond in de stad. Hij was pitcher voor de White Sox en zijn vrije tijd tijdens het wedstrijdseizoen was zeer beperkt. Ik moest de meiden met me meenemen naar het feest, maar misschien was dat wel fijn, want dat gaf me een goed excuus om snel naar binnen en naar buiten te wippen. Feestjes waren niet zo mijn ding.

Maar ik had Chip gezegd dat ik er zou zijn en ik hield me graag aan mijn beloftes.

‘Papa?’ Ditmaal was het Hallie.

‘Hm.’

‘Ik vroeg me af...’

Die meid vroeg zich altijd iets af. Ze stelde verdomme meer vragen dan alle mensen die ik ooit had gekend en ze accepteerde nooit een antwoord dat haar niet beviel.

‘Het is veel te vroeg om je dingen af te vragen,’ vertelde ik haar. ‘Je mag je voor zes uur niets afvragen. Dat is de regel.’

‘Je kunt niet zomaar stoppen met je iets af te vragen, papa. Er bestaat geen uitknopje zoals bij een tv.’

‘Bestaat er wel een muteknop?’

‘Wat ik me dus afvroeg,’ ging ze verder en ze deed alsof ze me niet had gehoord. Dat was een van haar vaardigheden, waarschijnlijk van haar moeder had geleerd. ‘Droeg je tijdens de bootcamp van die grote laarzen?’

‘Ja.’

‘Heet het daarom zo?’

Ik gaapte weer. ‘Vast.’

‘Is het net zoiets als een zomerkamp?’

‘Nee. De enige overeenkomst was dat het warm was.’

‘Wat deed je daar dan?’

‘Heel veel push-ups.’

‘Heb je daarom zoveel spieren?’

‘Deels, ja.’

‘En je kon heel lang je adem inhouden onder water, toch?’

‘Dat was de SEAL-training.’

Ze bleef een moment stil. ‘Toen mama voor het eerst vertelde dat je een Navy SEAL was, stelde ik me je voor in een donkerblauw zeehondenpak.’

Ik sloot mijn ogen en gniffelde. ‘Ja?’

‘Ja. En je snorharen waren lichtblauw. En ik stelde me voor dat je op een plek als Sea World werkte. Dat je zwom in een tank en dan trucjes deed voor mensen, en dat ze dan voor je zouden klappen.’

‘Dat was leuker geweest dan wat ik wel heb gedaan.’

‘Wat heb je dan wel gedaan?’

‘Heel veel dingen.’ Ik probeerde vooral mijn team in leven te houden en ervoor te zorgen dat onze spullen heel bleven. Wat eigenlijk niet veel verschilt met alleenstaand vaderschap.

‘Mama zegt dat ze nooit wist waar je was of wat je aan het doen was.’

‘Dat komt doordat ik haar dat niet altijd kon vertellen.’

Ze ging op haar rug liggen en nestelde zich weer onder de dekens, haar hoofd draaide ze naar me toe. ‘Je was heel lang weg.’

‘Weet ik.’ Zoals altijd voelde ik me verscheurd als ik met de waarheid geconfronteerd werd. Ik was trots op mijn carrière, maar daar moest ik wel de prijs voor betalen. Mijn huwelijk, de geboorte van mijn kinderen, het missen van hun eerste stapjes, de eerste woordjes die ze spraken. Drie jaar geleden, toen ik voorgoed naar huis kwam, wilde Hallie me niet knuffelen. Ze wist dat ik haar vader was, maar ze kende me niet echt. En kleine Luna zette het op een krijsen toen ik haar vastpakte. Zij had geen idee wie ik was.

Ik kende mannen uit het leger die dat gemakkelijk van zich

af konden schudden, maar ik hoorde daar niet bij. Ik wilde daar ook niet bij horen.

‘Maar je gaat niet meer weg, toch?’ Hallie pakte mijn arm vast alsof het een knuffeldier was.

‘Nee. Ik ga niet meer weg.’ Dankzij de kogelwond in mijn rechterbeen, waardoor ik ongeschikt werd verklaard als SEAL en mijn carrière bij de marine voorbij was. Ik kreeg een opleiding tot sluipschutter aangeboden en ik overwoog het, maar Naomi had duidelijk gemaakt dat als ik die baan aannam, ze niet met me mee naar Indiana zou gaan. Zij en mijn dochters zouden in Michigan blijven wonen, waar we waren opgegroeid. Ze wilde een bekende omgeving, familie in de buurt, en stabiliteit voor haarzelf en voor de meiden. Ik kon het haar niet kwalijk nemen.

Ik vertelde de marine dat ik ermee stopte en verhuisde daarheen, nam een baan als brandweerman en probeerde mijn weg te vinden in het normale, huiselijke leven. Maar ons huwelijk overleefde het niet en nu was ik een alleenstaande vader.

Als ik heel eerlijk was, vond ik het op deze manier fijner.

Op de meeste dagen had ik het gevoel dat ik er verdomd goed in was, hoewel ik te veel vloekte, te vaak eten liet verbranden en ik met geen mogelijkheid een paardenstaart in Hallies haar kon maken.

Maar ik was er, ik deed mijn best en zette mijn kinderen altijd op de eerste plek. Dat was meer dan wat mijn eigen vader had gedaan.

En ondanks de verbrande hamburgers en het constante gevloek vonden de meiden het leuk om bij me te zijn, en ze gaven me altijd extra stevige knuffels als het tijd was om weer terug naar hun moeder te gaan.

Ze vertelden me vaak dat ze van me hielden en ik probeerde nog steeds aan die woorden te wennen, ook om ze zelf uit te spreken.

Aan mijn ene zijde kroop Hallie dichterbij me toe en ze trok haar knieën op, waardoor ze pijnlijk tegen mijn heup drukten. Aan mijn andere zijde rolde een slapende Luna zich om, waarbij ze met haar hand tegen mijn borst sloeg en me schopte. Maar ze ademden nog, wat betekende dat ik er weer in was geslaagd om deze twee mensjes een dag in leven te houden.

Dat noemde ik nou een overwinning.

Ik werd wakker voordat mijn wekker afging en ik schoof stiekem uit mijn bed, zonder de meiden wakker te maken. Dat vergde vaardigheden in geluidloos kruipen en ademhalingscontrole, die wedijverden met wat ik tijdens mijn scherpschutterstraining had geleerd. Maar vandaag ging een hectische dag worden en ik wilde gewoon één kop koffie tijdens de stilte voor de storm. Na nog een laatste blik op hen trok ik stilletjes een TCFD-shirt aan en ik verruilde mijn joggingbroek voor een jeans.

In de keuken stopte ik een capsule in het koffieapparaat en ik stopte nog wat laatste keukenspullen in een doos tijdens het wachten. Mijn huur liep pas eind deze week af, dus ik hoefde deze plek niet volledig te ontruimen, maar ik wilde vandaag zo veel mogelijk gedaan krijgen. De man van mijn zus, Justin, die net als ik brandweerman was in dezelfde ploeg, zou me vanochtend helpen met het verhuizen van alle grote spullen. Niet dat ik zoveel had. Het plan was om de meiden bij hun huis af te zetten en daarna de truck op te pikken. Bree, mijn jongere zusje, zou ze later langsbrengen.

Terwijl de meiden in mijn kamer lagen te slapen, haalde ik het beddengoed van hun bedden en stopte alles in grote vuilniszakken. Daarna zette ik de matrassen tegen de muur en pakte een schroevendraaier, zodat ik de hoofdborden los kon maken van het frame. De commode die ze in mijn appartement gebruikten was al leeg en ieder van hen had een inge-

pakte koffer klaarstaan in de gang. Hun kleren voor vandaag lagen uitgestald op de commode.

Ik controleerde nog een keer of de kast leeg was toen ze plots de kamer binnen kwamen schuifelen.

‘Is het nu tijd om op te staan?’ vroeg Luna hoopvol, krabbend aan haar buik.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ga jullie maar aankleden en dan halen we wat donuts onderweg naar tante Bree.’

‘Van mama mogen we geen donuts,’ zei ze.

‘Mama is verdomme niet hier,’ antwoordde Hallie.

‘Hé!’ Ik keek mijn oudste dochter strak aan. ‘Niet vloeken.’

‘Maar jij doet het de hele tijd.’

‘Dat is omdat ik een knorrige oude man ben en ik heb dat recht verdiend.’

Hallie zette haar handjes in haar smalle heupjes. ‘Waarom zegt mama altijd dat ze nog jong is en zeg jij altijd dat je oud bent, terwijl jullie allebei vierendertig zijn?’

‘Zegt mama dat ze jong is?’ Luna klonk verrast en trok intussen haar nachthemd uit.

‘Ja,’ antwoordde Hallie, kijkend naar het matras dat ik tegen de muur had gezet. Ze begon op volle snelheid te rennen en botste er tegenaan. ‘Laatst vertelde ze ons dat zij en Bryce gingen trouwen en ik zei dat ik me niet kon voorstellen dat iemand die zo oud is als zij nog ging trouwen. Zij zei toen dat je op elke leeftijd kunt trouwen, zolang je maar gelooft in ware liefde.’

Bij het benoemen van Naomi’s vriend snoof ik. Hij was een rijke kerel waarmee we op de middelbare school hadden gezeten en ik had hem nooit gemogen. De gedachte dat die eikel het goed deed op de punten waarop ik tekortschoot zorgde ervoor dat ik dingen wilde slaan.

En wat betreft ware liefde: fucking veel succes.

‘Hoe zit het met jou, papa?’ vroeg Hallie, terwijl ze zichzelf weer tegen het matras wierp.

‘Hoe zit wat met mij?’

‘Geloof jij in ware liefde?’

‘Nee.’ Ik overhandigde Luna haar sokken. Toen merkte ik op dat er kauwgom in haar haar plakte. Fronsend keek ik naar de restanten Hubba Bubba met watermeloensmaak waar de meiden me gisteren voor smeekten in de winkel.

‘Waarom niet?’

Geërgerd draaide ik mijn gezicht naar haar toe. ‘Omdat de meeste volwassenen niet meer in sprookjes geloven als ze niet langer zoals kinderen denken. Ik ben er daar eentje van.’

Hallie trok een gezicht. ‘Dat is stom. Niemand is te oud om gelukkig te zijn.’

‘Laat maar zitten.’ Ik gooide Hallies broek en shirt naar haar toe. ‘Kleed je aan en dan zoek ik intussen een schaar. Als ik die kauwgom niet uit Luna’s haar krijg, dan zal ik het moeten knippen.’

Luna hapte naar adem en bedekte haar blonde krullen met haar handen. ‘Nee! De vorige keer heb je het scheef geknipt en was mama boos op me, omdat ik helemaal geen kauwgom mag. En jij had dat moeten weten.’

‘Sorry.’ Ik hield mijn handen omhoog. ‘Ik zal deze keer beter mijn best doen.’

‘Beloof je dat?’ Ze keek me waakzaam aan en aarzelde om haar hoofd los te laten.

‘Ja.’

‘Laat hem erop zweren met zijn pink,’ zei Hallie en ze trok haar broek omhoog.

Ik stak mijn pink uit en Luna haakte haar kleine vinger in de mijne. ‘Ik beloof je dat ik deze keer beter mijn best doe,’ vertelde ik haar. ‘Nu moet jij beloven dat je geen haren meer in je mond stopt als je op kauwgom kauwt.’

Ze lachte. ‘Dat beloof ik.’

Net na achten had ik de meiden de deur uit weten te krijgen

en lag ik een klein beetje achter op schema. Hoe spannend ze het ook vonden om naar een nieuwe plek te verhuizen, ze konden treuzelen alsof het een olympische sport was.

Maar het had me ruim twintig minuten gekost om de kauwgom uit Luna's haar te krijgen, voordat ik het opgaf en het afknipte, en daarna kon Hallie haar geluksmuntje niet vinden. Nadat we het hele appartement ondersteboven hadden gekeerd en ik haar tranen had weggeveegd – 'maar je gaf me dat geluksmuntje vorig jaar op mijn eerste schooldag en ik heb het dit jaar nodig, anders komt het niet goed!' – beloofde ik haar dat ik later terug zou komen om ernaar te zoeken, maar we moesten vertrekken om de truck op tijd op te kunnen halen. Ze was nog steeds aan het snotteren toen ik met hen naar de parkeerplaats snelde, waar Luna struikelde door een gat in het wegdek en haar knie openschaafde.

Nu waren beide meiden aan het huilen.

Ik droeg Luna terug naar het appartement, terwijl ze hilde van de pijn, en Hallie volgde me in mijn kielzog. Het verloren geluksmuntje was ze heel even vergeten, vanwege de bebloede knie.

Ik zette Luna op het aanrecht, maakte haar knie schoon en doorzocht de doos waar BADKAMER op stond, totdat ik een pleister vond.

'Dat zijn saaie pleisters,' jammerde Luna met een betraand gezicht toen ze de beige pleisters zag. 'Mama heeft roze met Hello Kitty erop.'

Ik klemde mijn tanden op elkaar. 'Wil je bij mama langsgaan om er een te halen?'

'Hebben we dan nog tijd om donuts te halen?'

'Waarschijnlijk niet.'

De meiden wisselden een blik met elkaar uit. 'Dan heb ik maar pijn,' zei Luna. 'Maar eerst een kusje.'

Ik kuste de pleister en ze giechelde. 'Niet de pleister, papa. Mijn knie.'

Ik leunde naar voren en kustte de rode plek op haar knie, waarna ik deze voorzichtig bedekte met een saaie, beige pleister. 'Ik zal mooiere kopen bij de winkel, goed?'

'Oké. Vraag aan mama waar ze die met Hello Kitty koopt,' zei ze toen ik haar van het aanrecht tilde.

'Daar zal ik over nadenken.'

Twintig minuten later waren we onderweg naar het huis van mijn zus, we aten donuts en bewogen onze hoofden mee op hardrockmuziek, die de meiden 'papamuziek' noemden. In de achteruitkijkspiegel keek ik naar mijn dochters en zoals altijd was ik semiverbijsterd om hen daar zo te zien zitten – was ik echt een vader? – en lamgeslagen door hoeveel ik van ze hield. Soms voelde het alsof ik een hartaanval kreeg als ik naar ze keek. Het gevoel was zo krachtig.

Hallie had mijn donkere haar en bruine ogen, en ze was net als ik koppig en bijdehand. Ze had dezelfde lichte sproetjes als Naomi op haar neus en de onuitputbare drang om vragen te stellen. Qua uiterlijk leek Luna sprekend op haar moeder, van de blonde krullen tot de kuiltjes in haar wangen als ze lachte, maar ze was een stuk makkelijker in de omgang en lachte altijd om mijn grapjes.

Ik draaide de volumeknop van de muziek zachter. 'En, hoe heb ik het deze ochtend gedaan?' Dit was een spelletje wat ze leuk vonden, om mij een cijfer te geven voor hoe ik de ochtend had doorstaan. Ik had het vlak na de scheiding bedacht om hen af te leiden van het gemis voor hun moeder. 'Een tien, toch?'

'Ik weet niet of het een tien is,' zei Hallie. 'Ik denk dat je een punt aftrek krijgt, omdat je Luna's haar hebt geknipt.'

'Maar het was háár kauwgom,' wierp ik tegen.

'Dan nog. En toen ben je mijn geluksmuntje kwijtgeraakt.'

'Jij bent dat muntje kwijtgeraakt!'

'En je had geen Hello Kittypleisters,' voegde Luna toe, terwijl ze haar handjes aan de voorkant van haar T-shirt afveeg-

de.

‘Dat zijn drie dingen,’ zei Hallie. ‘En tien min drie is zeven.’

‘Een zeven van de tien?’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Echt niet, verdomme. Ik verdien minstens een acht.’

‘We mochten wel in je bed slapen,’ gaf Hallie toe. ‘Ik denk dat we je daar wel een punt voor kunnen geven.’

‘En we geven je nog een punt als we in de truck mogen rijden!’ voegde Luna toe.

‘Hm.’ Ik deed alsof ik over dat aanbod nadacht. ‘Dus dan krijg ik een negen van de tien?’

‘Ja,’ antwoordden ze.

‘Prima. Maar ik ga wel de hele tijd papamuziek draaien.’ Ik draaide het volume omhoog op Aerosmith en deed de ramen omlaag.

Een negen van de tien was niet perfect, maar het was verdomme genoeg voor mij.